

lige til at spise. Men hvad er forurening egentlig?

Den landmand, der dyrker sin jord, vil jo ikke kunne dyrke den, uden at man kan sige, at han laver en eller anden form for CO₂-belastning, eller det kan være, han bruger lidt benzin, eller det kan være, han gør noget andet. Det er jo ikke sådan bare lige at sige, at dette er forurening, og det kan vi alle sammen se. Det er jo en glidende skala, hvor meget vi kan tåle, og hvor vi kan tåle det. Så det er ikke sådan en enten-eller-holdning, vi opererer med. Det er det, der gør det her så vanskeligt.

Så har vi hr. Thulesen Dahl på den anden side, der siger: Altid kompensation. Det er så synspunktet i den anden grøft. Jeg tror, de fleste her i Tinget befinder sig et sted midt imellem og siger, at vi skal have en balance. Vi vil ikke acceptere dramatiske miljøforringelser, og folk skal ikke have penge tilbage, fordi de nu ikke længere må hælde al den olie, de gerne vil, i jorden. Det er et rådighedsindgreb, som vi ikke vil betale for, og det er det, der gør den her diskussion væsentlig, svær. Derfor håber jeg, at vi under udvalgsarbejdet får afklaret nogle af de ting, så vi bliver bedre til at lægge det rigtige snit og vi ikke giver begrænsninger, uden at det er rimeligt, og uden at det i flest mulige tilfælde også giver en kompensation, der svarer til den rådighed, man tager fra folk.

Jeg vil godt følge op på hr. Hovmands habitatseksempel. Det var jo ikke kun i Markedsudvalget, vi havde bøvlt med det. Det havde vi jo også i Miljø- og Planlægningsudvalget, og jeg tror netop, det havde været et område, hvor vi kunne have brugt en auktionsmekanisme i stedet for, for det var jo klart specificeret, hvad man gerne ville beskytte. Havde vi budt det ud i licitation i stedet for, havde vi fået en langt mere positiv behandling af denne her sag, og så havde vi fået en masse aktive medspillere i stedet for en række destruktive modspillere.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Debatten handler ikke om miljø, siger hr. Svend Erik Hovmand. Den handler i dag om ejendomsretten. Nej, den handler om balancen mellem hensynet til begge forhold. På den ene side samfundets interesser i at sikre sig et fortsat rent, godt og sundt miljø og på den anden side retssikkerhed i forhold til ejendomsretten.

Det er muligt, at balancen efter SF's og Venstres opfattelse ligger forskellige steder. Det, jeg

blot påpegede, var, at det var skuffende, at Venstre overhovedet ikke havde miljøet med i sine overvejelser og dermed så helt bort fra, der skulle være en balance, men det overraskede mig sådan set ikke. Jeg konstaterer gang på gang, at Venstres optagethed af miljøet, som hr. Svend Erik Hovmand nu så dybfølt har givet udtryk for, ikke er andet end pyntegrønt, som oven i købet er voldsomt vissent i alle kanterne.

Det er rigtigt, at jeg har beskæftiget mig med Venstres miljøoplæg. Jeg har prøvet at redegøre for, at det ikke udelukkende er de markedsbaserede løsninger, nemlig privat ejendomsret og markedskræfterne, som Venstre lægger op til, der kan redde vores miljø. Men det karakteristiske er jo, at når man beskæftiger sig med Venstres miljøprogram og skriver en artikel i en avis for at få en debat, så får man ikke engang noget svar. Det kan enten være, fordi det optager Venstre meget lidt, eller fordi det faktisk er for kompliceret at redegøre for sin egen politik. Men jeg ser meget gerne et svar på et senere tidspunkt og en fortsat debat om det.

Hr. Niels Jørgen Langkilde spørger, hvad forurening egentlig er. Ja, det er da en lang og besværlig diskussion. Men for SF er det i hvert fald forurening, hvis der er pesticider i vores grundvand, og det ønsker vi at undgå. Derfor er det ret væsentligt for os at bringe virkemidler i anvendelse, som sikrer, at vi fortsat kan have et rent grundvand, der er fuldstændig frit for pesticider. Det mener vi politisk set er en vigtig målsætning, og det vil vi arbejde for.

Hr. Niels Jørgen Langkilde har ikke hørt mit indlæg særlig godt, når han siger, at vi fra SF's side har sagt nej til kompensation under alle omstændigheder. Det har jeg faktisk ikke nævnt. Vi mener, at kompensationen afhænger af, hvor generelt et indgreb der er tale om, og med hvilken intensitet det rammer den enkelte. Og derfor mener vi, at der i en lang række tilfælde, hvor der er tale om generelle indgreb, som rammer alle, og som har til hensigt at sikre, at alle opfører sig fornuftigt, ikke er tale om kompensation. Det er ikke det samme som, at det aldrig kan finde sted.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Thulesen Dahl, at de spørgsmål, der bliver rejst, nok ikke er egnede til at løses fra Folketingets talerstol eller i Folketingssalen, for i langt de fleste tilfælde drejer det sig om konkrete vurderinger af, hvorvidt det er